

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ

A1. Όταν ήταν ύπατοι ο Μάρκος Τύλλιος Κικέρωνας και ο Γάιος Αντώνιος, ο Λεύκιος Σέργιος Κατιλίνας, άνδρας από πολύ αριστοκρατική γενιά αλλά με χαρακτήρα πάρα πολύ διεστραμμένο, συνωμότησε εναντίον του κράτους (της πολιτείας). Αυτόν ακολούθησαν μερικοί επιφανείς αλλά αχρείοι άνδρες. Ο Κατιλίνας εκδιώχθηκε από τον Κικέρωνα από την πόλη. Οι σύντροφοί του συνελήφθησαν και στραγγαλίστηκαν στη φυλακή.

Υπό την επιρροή αυτών ενεργώντας πολλοί, όχι μόνο φαύλοι αλλά και άπειροι, αν τον είχα τιμωρήσει, θα έλεγαν ότι αυτό έγινε σκληρά και τυραννικά. Τώρα καταλαβαίνω ότι αν αυτός φθάσει στο στρατόπεδο του Μάνλιου, όπου κατευθύνεται, κανείς δεν θα είναι τόσο ανόητος, που (ώστε) να μην βλέπει ότι έγινε η συνωμοσία, κανείς (δεν θα είναι) τόσο αχρείος, που (ώστε) να μην το ομολογήσει.

B1.

1. β
2. α
3. β
4. γ
5. γ

B2.

Ρεαλιστής: rem

Σοσιαλισμός: socii

Στραγγαλίζω: stragulati sunt

Φίρμα: confirmaverunt

Ρήγας: regie

Γ1.

Nobilissima genera

Clariores, clarissimi

Cuiusdam

Viros

Urbium

Carcer

Spe

Sententiam

Multum, plus, plurimum

Earum

Coniuratio

Γ2α.

Pervenerit, videat, fateatur

Pervenire, Videre, fateri

Γ2β.

Coniurem
Consequuntur
Expellebas
Deprehendendi
Aluissemus
Nascituram
Dic
Intellectu
Esse

Δ1α.

Ingenii:ονοματικός, ετερόπρωτος προσδιορισμός, γενική της ιδιότητας στο vir
Ex urbe:επιρρηματικός, εμπρόθετος προσδιορισμός απομάκρυνσης από τόπο στο
expulsus est

Eius:ονοματικός, ετερόπρωτος προσδιορισμός, γενική κτητική (κτήση χωρίς
αυτοπάθεια) στο socii

Non credendo:απρόθετη αφαιρετική γερουνδίου που δηλώνει τρόπο στο confirmaverunt

Factum esse:ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο dicerent

Δ1β.

qui non fateatur (coniurationem esse factam): δευτερεύουσα επιρρηματική αναφορική συμπερασματική πρόταση. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία qui non (= ut is non) που βρίσκεται μετά τη λέξη tam (το tam βοηθά στον εντοπισμό της αναφορικής συμπερασματικής) και είναι αρνητική. Εκφέρεται με υποτακτική, διότι το συμπέρασμα στη λατινική είναι μία υποκειμενική κατάσταση και συγκεκριμένα με υποτακτική χρόνου ενεστώτα (fateatur), διότι εξαρτάται από το ρήμα της κύριας πρότασης (intellego) που είναι αρκτικού χρόνου (ενεστώτας) και, επομένως, αναφέρεται στο παρόν. Υπάρχει ιδιομορφία στην ακολουθία των χρόνων, διότι το συμπέρασμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του (συγχρονισμός κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση). Λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του αποτελέσματος στο περιεχόμενο της κύριας πρότασης με ρήμα το intellego με όρο αναφοράς το neminem.

Δ2α.

Antonius, alter consul, Catilinam ipsum ... proelio victum interfecit.

Δ2β.

Ιδιόμορφη αφαιρετική απόλυτη που δηλώνει χρόνο.

Marco Tullio Cicerone et Gaius Antonio: «υποκείμενα»

Consulibus: κατηγορηματικός προσδιορισμός στα «υποκείμενα»

Cum Marcus Tullius Cicero et Gaius Antonius consules essent